

Arrest

nr. 87 357 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Logar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. De eerste twaalf tot dertien jaar woonde u in Logar en in Kaboel. De daaropvolgende vijftientwintig jaar bracht u door in Pakistan. U had er een tijdje een winkel, maar u verdiende voornamelijk geld uit de opbrengst van de gronden die uw familie bezit in Logar. In 2010 keerde u samen met uw vrouw en uw schoonzus terug naar Logar. Uw moeder, uw broer en uw zus keerden eveneens terug naar Afghanistan. Zij vestigden zich echter in Kaboel stad.

Uw schoonbroer Abdullah werkte in 2009 eerst voor de nationale garde en nadien begon hij als tolk te werken voor de buitenlanders. Deze activiteiten kwamen de Taliban ter ore en in afwezigheid van uw schoonbroer zelf moesten u, uw vrouw en uw schoonzus het ontgelden. Jullie werden via de telefoon bedreigd en als reactie hierop namen jullie het besluit om het land te verlaten. Via Pakistan zijn jullie naar België gekomen.

Op 9 augustus 2012 arriveerde u op de luchthaven in Zaventem en diende u een asielaanvraag in. U was in het gezelschap van uw schoonzus, R.(...) M.(...) (O.V. 7.555.290). Uw vrouw en kinderen zouden zich nog in Pakistan bevinden.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan er bitter weinig geloof gehecht worden aan jullie beweerde terugkeer naar de provincie Logar. Volgens uw verklaringen woonde u reeds 25 jaar in Pakistan en uw schoonzus zou, met 1 uitzondering van een korte periode in haar kindertijd, haar hele leven in Pakistan gewoond hebben tot jullie 'terugkeer' (CGVS, p. 3; CGVS gehoorverslag R.(...) M.(...), p. 3). Het is dan ook opmerkelijk dat jullie in het jaar 2010 plotseling de beslissing genomen zouden hebben om terug te keren naar jullie thuisland. U hierover vragen gesteld, stelde u dat Pakistan voor u een 'vreemd land' was en dat u op een dag zou terugkeren (CGVS, p. 13). Nochtans woonde u reeds 25 jaar in Pakistan en is dit slechts een zeer summiere uitleg voor zulk een grote beslissing om zich na vele jaren in Pakistan opnieuw in een onveilige provincie als Logar te vestigen. Deze uitleg kan dan ook niet overtuigen. U voorts gevraagd waarom u bij terugkeer uw naaste familie niet gevolgd heeft naar Kaboel stad, verklaarde u dat u 'niets' had in Kaboel, maar dat u wel eigendommen en gronden bezit in Logar (CGVS, p. 4). Bij deze verklaringen dient opgemerkt te worden dat u ten eerste familie had in Kaboel, ten tweede dat de eigendommen in Logar uw aanwezigheid niet vereisten. Gedurende 25 jaar heeft u immers de opbrengsten van deze eigendommen geïnd vanuit Pakistan. Deze fondsen waren bovendien toereikend om in jullie onderhoud te voorzien (CGVS, p. 4). U heeft dan ook geen aannemelijke verklaring voor uw terugkeer naar een provincie die bekend staat om het aanhoudende geweld. Op basis van bovenstaande vaststellingen bestaat er dan ook een zeer ernstige twijfel over uw verklaringen hieromtrent.

Voorts zijn de beroepsactiviteiten van de man die u uw schoonbroer noemde, A.(...), u quasi volledig onbekend. Nochtans is deze man de spil van uw asielrelaas. U dan ook vragen gesteld over zijn loopbaan, vertelde u welgeteld drie zaken over de man. Ten eerste zou hij gewerkt hebben als bewaker voor de nationale garde en als tolk voor de Amerikanen (CGVS, p. 8). Ten tweede beweerde u dat hij voordien in de Verenigde Staten woonde (CGVS, p. 9). Ten derde stelde u dat hij regelmatig verhuisde voor zijn werk. Hij verbleef soms in Kandahar, Helmand enzoverder (CGVS, p. 8-9). Dat is alles wat u weet en u bent niet bij machte hieromtrent meer details te verschaffen. Deze drie gegevens zouden aanwijzingen moeten zijn van het feit dat uw schoonbroer een risicoprofiel heeft waardoor jullie gevisieerd werden door de Taliban. Toch zijn de gegevens die u gaf zo oppervlakkig en algemeen dat u helemaal niet bewezen heeft dat u daadwerkelijk een familielid had dat voor de Amerikanen werkte. Eenieder kan immers een beroepstitel en een onbepaalde plaatsnaam van een basis in Afghanistan noemen en louter beweren dat men zo iemand kende, of deze persoon nu tot de familiekring behoort of niet. Uw verklaringen zijn dan ook zo beknopt dat er niet verondersteld kan worden dat u werkelijk contact gehad heeft met iemand die zulk een functie bekleedde. Het is totaal niet aannemelijk dat uw 'schoonbroer' voor de Amerikanen werkte en dat u, uw vrouw en uw schoonzus vervolgd zouden worden door de Taliban omwille van de door u genoemde persoon. Uw verklaringen zijn dan niet in het minst geloofwaardig.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van uw taskara neer. Deze taskara is geen bewijs van uw identiteit. Het betreft immers in de eerste plaats een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. In de tweede plaats bestaat er een illegale markt van valse Afghaanse documenten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U beweerde voorts dat u nog documenten zou ontvangen van uw schoonbroer A.(...) (CGVS, p. 12). In deze beslissing werd de aandacht echter gevestigd op het feit dat u helemaal in het ongewisse bent over de loopbaan van de persoon die u noemde. Op basis van uw verklaringen werd dan ook vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat u zulk een persoon kende. De bewijskracht van documenten is hoe het ook zij nietig indien deze niet ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder, zus en broer zich in Kaboel stad bevinden, meerbepaald in de wijk Karte Parwan (CGVS, p. 3, 6). Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat u zich niet met uw vrouw, kinderen en schoonzus bij hen zou kunnen vestigen temeer uit uw verklaringen dan ook nog eens blijkt dat u nog contact met hen hebt en ze het goed stellen (CGVS, p. 7).

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for 2 assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient er aangestipt te worden dat er ook in hoofde van uw schoonzus, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 alsmede de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker bevestigt dat hij uit Logar afkomstig is en aldaar zijn prille jeugd heeft doorgebracht. Bijgevolg moet er geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij zich in Pakistan nooit echt heeft thuis gevoeld en het daarom geen vreemde beslissing was om terug te keren naar zijn geboortestreek, waar zijn familie overigens nog land bezit. Het is evenmin vreemd dat verzoeker de terugkeer naar zijn streek van herkomst verkoos boven een verhuis naar Kabul zoals zijn andere familieleden. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij de meest essentiële gegevens van zijn schoonbroer aanhaalt, met name zijn beroep, de reden waarom hij met de Amerikanen in contact trad en de reden waarom hij en niet zijn schoonbroer gevisieerd werd. Hoewel deze gegevens summier zijn, zijn ze plausibel en kunnen ze door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegd worden. Overigens verklaart het feit dat verzoekers schoonbroer in Amerika gewoond heeft en vaak verhuisd is waarom verzoeker niet meer diepgaande gegevens kan verstrekken met betrekking tot zijn schoonbroer. Voorts stelt verzoeker dat het feit dat er valse documenten in omloop zijn niet noodzakelijkerwijs betekent dat de door verzoeker voorgelegde taskara daarom vals is. Tot slot wijst verzoeker erop dat hoewel hij geboren en getogen is in Logar, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van Kabul heeft beoordeeld, terwijl hij aldaar nooit gewoond heeft.

2.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 aanvoert, is het middel niet ontvankelijk. Verzoeker werkt dit in zijn middel immers geenszins uit, noch toont hij aan op welke wijze deze verdragsartikelen zouden kunnen geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan, louter herhaalt en de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend geenszins bevreemdend vindt. Verzoeker weerlegt noch verklaart hiermee de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon geen geloof hechten aan de bewering dat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd en dit in het licht van zijn eigen verklaringen. Immers, wanneer verzoeker erop wordt gewezen dat de terugkeer naar Afghanistan toch een markante beslissing is, gezien verzoeker reeds 25 jaar in Pakistan verbleef en zijn schoonzus, met één uitzondering van een korte periode in haar kindertijd, haar hele leven in Pakistan heeft gewoond, stelde verzoeker dat Pakistan voor hem een 'vreemd land' was en dat hij op een dag zou terugkeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 13). De Raad is mee van oordeel dat indien men 25 jaar in een bepaald land woont het niet aannemelijk is dat men dit land nog als "vreemd" zou beschouwen. Verzoekers verklaringen desbetreffend zijn dan ook weinig doorleefd en volstaan om geen geloof te hechten aan zijn terugkeer naar Afghanistan. Te meer daar verzoeker familie had in Kabul en de eigendommen in Logar zijn daadwerkelijke aanwezigheid niet vereisten, aangezien verzoeker

gedurende 25 jaar de opbrengsten van deze eigendommen geïnd heeft vanuit Pakistan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was dan ook terecht van oordeel dat verzoeker geen aannemelijke verklaring had voor zijn terugkeer naar een provincie die bekend staat om het aanhoudende geweld.

2.5. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij is teruggekeerd naar Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar zou gekend hebben. Dit wordt bevestigd door verzoekers ontoereikende verklaringen omtrent de kern van zijn asielrelaas. Hoewel verzoeker ervan overtuigd is dat hij de meest essentiële gegevens van zijn schoonbroer heeft aangehaald, dient erop te worden gewezen dat deze kennis te summier is om enig geloof te hechten aan zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees gebaseerd is op zijn schoonbroer en meer bepaald op diens beroepsactiviteiten, kan worden verwacht dat verzoeker dienaangaande concrete en uitgebreide informatie kan aanbrengen. Verzoeker blijft echter vaag. Tijdens het gehoor werd immers het volgende genoteerd: “(...) Vertel me over uw schoonbroer? Hij heet A.(...) M.(...). Hij heeft de VS verlaten op een gegeven moment en hij werkte in Afghanistan voor het leger, soms is hij in Kandahar en soms ergens anders, hij blijft niet op 1 plaats, hij verhuisde altijd. Hij was in de VS? Hij is op vakantie daar, ja. Vertel me concreet over zijn werk? Hij was een tolk, hij hielp de Afghaanse leger. Vertel me meer over zijn werk? Niets, hij was een tolk en niets anders. Vertel me alles wat u weet over zijn werk voor de Amerikanen. Hij was een discrete persoon, hij sprak niet over zijn werk. Ik sprak hem soms aan de telefoon. (...)” (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 8) (eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat verzoeker uitgebreid de mogelijkheid heeft gekregen om concrete informatie omtrent zijn schoonbroer en in het bijzonder diens beroepswerkzaamheden te geven. Het enige wat verzoeker kan melden is het gegeven dat zijn schoonbroer als tolk werkte. Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gerichtere vragen stelt, overtuigt verzoeker niet. Desbetreffend werd het volgende opgetekend: “(...) Het werk dat hij deed voor de nationale garde in Afghanistan, waar was dat? Zoals ik je eerder zei, hij zei niet waar hij verblijft, soms in Kandahar, Helmand enzoverder. Hij werkte eerst een jaar voor de nationale garde in de VS en dan kwam hij naar Afghanistan. In Afghanistan, waar werkte hij? Hij blijft niet op 1 plaats, hij verhuist steeds van een plaats naar een andere, soms neemt hij deel aan operaties, dus geen exacte plaats. Bleef hij niet op een basis voor een welbepaalde tijd? Ik weet het niet. Hij moet soms toch op een bepaalde plaats blijven voor een langere tijd? Misschien maar dat weet ik niet. (...) In Afghanistan, waar was zijn huis, waar verbleef hij? Op de basis. Welke basis? Ik weet het niet exact. Kandahar, Helmand en het Tirinkot district. Dat denk ik. (...)” (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 9) (eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat verzoeker meermaals “het niet weet” en zich voorts beperkt tot louter gissen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de persoon die voor het Amerikaanse leger zou gewerkt hebben daadwerkelijk zijn schoonbroer is. Ook al kan verzoeker drie aspecten uit het leven van zijn schoonbroer aanhalen en verhuist deze regelmatig, dan nog is zijn kennis werkelijk te gering om aan te nemen dat verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees gebaseerd is op zijn schoonbroer. Dit is echter van wezenlijk belang, aangezien het juist omwille van deze familiale band is dat verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees koestert (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 10).

Onverminderd het voorgaande is het tevens onaannemelijk dat verzoeker evenmin coherente verklaringen aflegt over de manier waarop de Taliban over de beroepswerkzaamheden van zijn schoonbroer heeft vernomen. Verzoeker gaat desbetreffend eerder speculatief te werk. Verzoeker verklaarde immers het volgende: “(...) Hoe ontdekte de taliban over uw schoonbroer, hij verhuisde toch constant? Misschien iemand van de familie, misschien. (...) Wanneer hebben ze het ontdekt van uw schoonbroer en wanneer was dat? Meest van de familie weten dat hij voor het leger werkte. Maar we weten niet wie het zei tegen de Taliban. (...) U hield het wellicht stil, wie zijn dan de mensen die het aan de taliban verklikt hebben? Het was niet heel veilig, sommige andere familieleden wisten het ook. Hij had ook facebook en hij schreef sommige informatie over zijn werk en dat hij voor de nationale garde werkte, hij doet interviews enzo, dat was zijn grote fout. Maar hij werkt al drie jaar voor de Amerikanen, waarom vormt dit nu plots een probleem? Misschien wisten ze het niet eerder en hebben ze het recent gehoord (...)” (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 13) (eigen onderlijning). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen coherente en duidelijke verklaring kan afleggen omtrent de wijze waarop de Taliban over de beroepswerkzaamheden van zijn schoonbroer zou vernomen hebben. Aangezien dit de kern vormt van zijn problemen kan overigens worden verwacht dat verzoeker meer interesse aan de dag zou leggen om hierover meer te weten te komen.

2.6. Wat de door verzoeker neergelegde taskara betreft, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij, waar deze stelt dat het louter een fotokopie betreft. Aan

gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij slechts een fotokopie van zijn taskara heeft neergelegd omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naar het originele exemplaar gevraagd heeft, dient te worden opgemerkt dat het neerleggen van (identiteits)documenten tot de eigen verantwoordelijkheid van de asielzoeker behoort. Het neerleggen van een fotokopie van zijn taskara was verzoekers eigen keuze.

2.7. Ook de documenten die verzoeker via faxbericht van 23 augustus 2012 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezorgde, zijn louter fotokopieën, waaraan zoals gesteld geen bewijswaarde kan worden toegekend. Documenten beschikken bovendien slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet voorhanden zijn.

2.8. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker in Kabul zelfs over een familiaal netwerk beschikt. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder, zijn broer en zijn zus in Kabul wonen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/08/2012, p. 3). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012; SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en

politie. Het geweld in Kabul is voor het overgrote deel “targetted”, niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF